

række de, der regulerer enkeltpersoners rettigheder og pligter over for fonden, f. eks. skadelidtes ret til erstatning efter art. 4 og ejerens og hans forsikringsgivers ret til refusion efter art. 5. Enkelte af konventionens bestemmelser kræver dog visse udfyldende regler, og disse er indarbejdet i nærværende lovudkast om bidrag til fonden, udkastets § 278 og visse processuelle bestemmelser, udkastets §§ 279-281 og forældelsesreglerne i udkastets § 292. Der kan om konventionens indhold i øvrigt henvises til den danske delegations beretning fra den diplomatiske konference i 1971 i Bruxelles, se *bilag 4*.

I *stk. 2* er indsat en bestemmelse om fondens regresret. Efter fondskonventionens art. 9, 1, indtræder fonden, når den har udbetalt erstatning, i modtagerens ret overfor ejeren eller hans forsikringsgiver efter ansvarskonventionen. Bestemmelsen vil, da den forudsætter, at ejeren eller forsikringsgiveren hæfter i medfør af ansvarskonventionen, hovedsagelig finde anvendelse, når fonden har udbetalt erstatning på grund af ejerens eller forsikringsgiverens insolvens. I medfør af art. 9, 2, skal fonden mindst have den samme adgang til regres som skadelidtes forsikringssselskab ville have haft i medfør af den i øvrigt gældende lovgivning, såfremt det havde udbetalt erstatning ved en olieskade. Da konventionen ikke i øvrigt regulerer spørgsmålet om fondens regresret, må dette være overladt til den nationale lovgivning.

Efter dansk ret reguleres en forsikringsgivers adgang til regres af § 25 i lov om forsikringsaftaler, hvorfor man i *stk. 2* har indsat en henvisning til denne bestemmelse. Da man endvidere har fundet, at fonden ikke bør have en videregående adgang til regres mod andre, end ejeren selv ville have haft, er der ligeledes foretaget en henvisning til udkastets § 269, hvor ejerens regresret er reguleret i *stk. 5*.

Til § 278.

Denne regel, der gengiver fondskonventionens art. 10, indeholder bestemmelser om bidragspligt til fonden og i forbindelse hermed pligt til at give oplysninger om, hvor meget olie der er modtaget samt en regel om tavshedspligt.

Efter *stk. 1* påhviler det den, der i danske havne eller olieterminaler pr. år modtager mere end 150.000 tons bidragspligtig olie, at betale bidrag til fonden. Ved olie forstås her,

jfr. fondskonventionens art. 1, 3, råolie, tunge brændselsolier samt tunge destillater, men ikke hvalolie, som i ansvarskonventionens art. I, 5, der er gengivet i udkastets § 267, stk. 2.

Ved opgørelsen af modtaget olie medregnes ikke alene olie, som er modtaget i danske havne eller olieterminaler efter en søtransport, men også olie, som efter en søtransport er udlosset i en ikke-konventionsstat, og derfra er videretransporteret til Danmark på anden måde end ad søvejen uden omlastning i modtagelsesanlæg i en konventionsstat. Sådant olie skal kun medtages i beregningerne første gang den modtages i en konventionsstat. Såfremt olien senere på ny transporteres ad søvejen, skal den dog på ny medregnes.

Hovedprincippet er således, at alene olie, der transporteres ad søvejen, skal bidrage til fonden, men uanset om der er tale om en international transport eller ej. Således vil olie, der transporteres mellem havne eller olieterminaler i Danmark, skulle bidrage til fonden, såfremt den pågældende modtager mere end 150.000 tons olie som nævnt pr. år. Endvidere bliver olien bidragspligtig hvergang den modtages efter en søtransport, idet der netop ved havneanløb er en særlig stor forureningsrisiko. Dette vil medføre, at f. eks. råolie, der først udlosses i Stignæs for senere at blive transporteret videre ad søvejen til København, må anses for at være modtaget begge steder.

Den, som modtager mindre end i alt 150.000 tons bidragspligtig olie pr. år, er efter fondskonventionen ikke forpligtet til at betale bidrag til fonden. Dette skyldes, at man ikke har ønsket at ville pålægge fonden at inddrive en række mindre beløb fra et meget stort antal personer. På den anden side udelukker konventionen ikke, at også modtagere af mindre end 150.000 tons olie pr. år skal betale bidrag, og man har i udvalget drøftet, om det ville være rimeligt at fastsætte en lavere grænse end 150.000 tons pr. år. Ud fra konkurrence-mæssige betragtninger kunne måske noget tale for dette. Da man herved gik ud over konventionens bestemmelser, måtte sådanne bidrag imidlertid indgå i en dansk fond, der selv måtte fastsætte bidragenes størrelse og sørge for inddrivelsen og tage stilling til eventuel udbetaling af erstatning, hvilket antagelig vil medføre store administrative problemer.

For at sikre, at afgiftspligten ikke omgås ved dannelse af en række selskaber, som importerer mindre end 150.000 tons olie pr. år, inde-